

Arrest

nr. 243 789 van 9 november 2020
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 december 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De beroepen hangen zo nauw samen dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot het ene beroep, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van het andere, zoals hierna zal blijken. In het kader van een goede rechtsbedeling worden de zaken samengevoegd.

2.2. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip '*belang*' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden beschouwd als een terugkeerbesluit in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een "*terugkeerbesluit*" is volgens artikel 3, punt 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijk beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term "*terugkeer*" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepalingen werden eveneens omgezet in artikel 1, 5° en 6° van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden inreisverbod vormt verder het accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten en kadert evenzeer binnen de toepassing van de Terugkeerrichtlijn (artikelen 3, 6° en 11).

De bij de Raad voorliggende gegevens wijzen er evenwel op dat verweerder op 15 januari 2020 een verzoek tot terugname van verzoeker heeft gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Verweerder beschikte dus over aanwijzingen dat verzoeker in Italië nog een verzoek om internationale bescherming heeft dat in behandeling is. Voorafgaand aan de terechtzitting wijst verweerder in een aan de Raad gericht schrijven nog op een besluit tot overdracht van verzoeker aan Italië van 7 februari 2020, dit na een impliciet akkoord van de Italiaanse autoriteiten, alsook op een effectieve overdracht van verzoeker aan Italië op 18 februari 2020.

In de voorliggende situatie prevaleerde de Dublin III-verordening als *lex specialis* boven de Terugkeerrichtlijn. In het Terugkeerhandboek wordt dit uitgelegd als volgt: *“de onderdaan van een derde land heeft de status van asielzoeker in de eerste lidstaat (lopende procedure, nog geen definitieve beslissing): de Dublinverordening is van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat elke onderdaan van een derde land die in een van de lidstaten een asielverzoek indient zijn behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan die onderdaan van een derde land niet naar een derde land terugsturen; wel kan een lidstaat die onderdaan naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen om er zijn verzoek te laten behandelen.”* (punt 5.3). De toepassing van de Dublin III-verordening sluit bijgevolg een terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit.

Op de terechtzitting zijn de beide partijen het er over eens dat de bestreden beslissingen op impliciete maar zekere wijze zijn opgeheven, gelet op het latere overdrachtsbesluit en de effectieve overdracht van verzoeker aan Italië overeenkomstig de Dublin III-verordening. De bestreden beslissingen kunnen niet meer worden uitgevoerd. Verzoeker erkent dat zijn belang bij de beroepen is teloorgegaan als gevolg van de opheffing van de bestreden beslissingen.

De beroepen tot nietigverklaring zijn, nu verzoeker niet (langer) doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

De beroepen tot nietigverklaring zijn onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, worden derhalve samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS